

ПРЕДГОВОРЪ

Личността и дѣлото на д-ръ Ив. Селимински оставаха дълго време съвсемъ непознати не само на широкото общество, но дори и на ония, които се занимаваха по-специално съ историята на българското възраждане, проучвайки виновниците за идейно раздвижване и просвѣтна или революционна обнова. Нито публикуването на ръкописнитѣ съчинения на великия сливенецъ следъ 1904 г. не промѣни много това отношение къмъ единъ отъ най-енергичнитѣ ратници за народностно съвземане, действувалъ въ течение на близо половинъ вѣкъ като вдъхновителъ и организаторъ на младитѣ и като талантливъ теоретикъ на културната борба. Причината за тази неизвестностъ трѣбва да се търси както въ самия характеръ на Селимински, съ чужденето му отъ шумна популярностъ при изпълнение на единъ високъ националенъ дългъ, така и въ склонността на нашата нова историография да изтъква на пръвъ планъ само дейцитѣ, които бѣха по-непосрѣдствено замѣсени въ книжовната пропаганда на възрожденскитѣ идеи и настроения. Селимински, който пише на гръцки езикъ и не публикува на времето най-ценнитѣ си съчинения и мемоари, но който въпрѣки това упражнява значително влияние върху оформяване на миросгледъ и тактика у преднитѣ борци, бива по-късно незаслужено забравенъ или подцененъ.

Между това, дошелъ е моментътъ за една по-справедлива оценка на личнитѣ почини и за напълно обективно изтъкване на факторитѣ, които обуславятъ рѣстъ и успѣхи на българското духовно и политическо възраждане. Ако Вазовъ, като поетъ, създаваше наскоро следъ Освобождението своята „Епопея на забравенитѣ“, за да припомни нечути подвизи и нравствено величие на мъже като Паисия, Левски, Миладиновци, които трѣбваше да стоятъ неизмѣнно живи въ съзнанието и душата на новитѣ поколения, историческата ни наука сжщо тъй имаше задължение да възстанови истината по величавото движение отъ Паисия до Освобождението на България, като подчертае ролята на ония издигнати личности, които въплощаватъ най-пълно гения на народа си въ този чуденъ стремежъ къмъ култура и свобода. Повече отъ всѣ-